

Gál Sándor

Kettétört pillanatok

Harmadik rész

A szüret

Amikor régen otthon azt mondtuk, hogy „szüret”, az mindig a bőség szinonimáját jelentette – bárha akkor még, az otthoni szüretnek idejében halvány fogalmam se volt holmi „szinonimákról”, a dolgok – a világ! – kettős megközelítésének elméleti megokolásáról...

Mert ilyesmire nem is volt szükségem!

Most sem azért jegyzem ide, hogy valamit általa megokoljak, de mert, a lugason feketére érett a szőlő, s ideje jött el a szüretnek, a betakarításnak.

Így, ami egykor a „bőséget” jelentette – ma – az egész-napos létrán-állásból következően, az átlagosnál jobban elfárasztott.

Az eredménye pedig – ezidáig – több mint 150 liter „cefre”, amelyből, majd ha megerjed, Tornagörgön a „Buzitai Nemesterkő” néven ismert 52,5 fokos borpárlat készül, amit egykor a Lace Hopi (Reménység Tava) nevű táborban gyűszünyi adagokban mértek, hogy mindenkinek jusson belőle kóstoló...

Reményeim szerint holnap ilyenkor már „szüret után” leszünk... És már Satya is itthon lesz.

– ... –

És sikerült!

Az idei szüreten túl vagyunk – a lugas: lényegétől megfosztott zöld-fekete-piros-sátor!

... Délután azonban megint utolért a „baj”, de már, ha szédelegve is, megint tudok járni. Satya még nem érkezett meg, pedig már elkészült a vacsorája: töltött oldalas. Egészen jól néz ki.

Szombat este aztán kimentünk a Barackosba, abban a reményben, hogy meghallhatjuk a szarvasbikák nászindulóját. De a bikák egy nyekergést se produkáltak...

Satya látott két őzet, de lőtávolon kívül. Nekem még ennyi se jutott.

Ellenben Sándor a nyugati égboltról fantasztikus panorámaképet készített a mindentudó masinájával.

Ami felér akár két selejtbakkal is, mert csak egyszeri, égi csoda-látnivaló, amiért érdemes kint maradni alkonyat után...

Ugyan Csontváry láthatott-e ilyet?!

Láthatott! Hiszen maga is vadászember volt...

– ... –

Néha úgy találom, hogy a „kerti, őszi betakarítás” lényegében egy testes könyv megszerkesztésének folyamatában történik. Az egyes fejezetek színei és a cselekmények tartalmi és ritmikai elemei összefoglalva őrzik meg azt, ami a *kert történetét jelenti és jeleníti meg az évszakok látható – vagy láthatatlan – változásaiban*.

S olykor még a termékek ízei is fölsejlenek a folyamatos kiüresedésben – egészen az októberben bekövetkező őszi szántás megtörténtével...

Hogy aztán minden újra kezdődjön, az elérhető tavasz láthatatlan mozdulataiban.

– ... –

Amikor – napokkal ezelőtt – az „Apa cuca, funda luka” kezdetű kiolvasót mássoltam ide, úgy találtam, hogy ez olyan „nyelvemlékként” értelmezhető, amely esetleg az ellenség elől való menekülést, rejtőzködést szolgálta...

A megmaradás esélyét!

Föltételezésem szerint olyan olvasta egy „gyermekjátéknak”, amelynek tudása évezredekkel ezelőtt a továbbélést jelenthette...

Szóval ha az ember az ilyen összefüggésekről gondolkodik, akkor abból komoly bajok keletkezhetnek. Mondjuk: bolondnak nézik.

De ha igazam van?!

– ... –

Almaszüret Satya birtokán. Van ott néhány elaggott, ám bőven termő almafa.

Gyönyörű, jóízű vépiros színű gyümölcsök érlelődtek az idén is rajtuk, öröm volt látni a termést, annak ellenére, hogy a létrán-állás kegyetlenül elfárasztott.

A »belső létmozdulatok« mellé a hétköznapok alma-íze és illata vegyül...

– ... –

...Most pedig ismét egy megdöbbenő gyász hír: Szívműtét után ma reggel meghalt Komáromban Kiss Péntek József.

A színház volt a mindene, az élete...

Veszteségeink sora már-már számlálhatatlanul növekszik... Hogy már nemcsak az én nemzedékem, hanem az utánunk jövők is fogyatkoznak.

Ki áll a helyünkre, helyükre – folytatni?!...

– ... –

Meglehet, hogy ezt a három mondatot már korábban ide írtam, de nem vagyok biztos benne, ezért megismétlem:

Nem szabad a leírtakat megmásítani!

Mert az ember e l l e n t m o n d á s a i v a l teljes!

Mint az egyre növekvő éjszakák sötétje.

– ... –

Tíz év!

Napra, órára, percre: ma tíz esztendeje, hogy hajnalidőn 2008-ban, egy kerekas ágyon, már félig kábult állapotban, befuvaroztak a kassai kórház egyik műtőszobájába...

A kinyíló ajtót még láttam, de igazából már nem tudtam értelmezni, se felfogni a történéseket...

... Hogy rendbe raktam a holmimat, s átadtam az ügyeletes nővérnek, aki közölte, hogy „a műtét után stb.”

Én azonban tisztában voltam azzal, hogy a „műtét után” *nincs semmi bizonyos...* Röviden: meglehet, hogy soha többé nem lesz szükségem például fogkefére... Vagy ha igen, az esély legfeljebb fél esztendő. Azonban az is lehetséges, hogy két-három hónapnyi kínlás, különféle utókezelések borzalmi jutnak még osztályrészemül.

S amikor újra „pirkadni” kezdett körülöttem a tér, egy időre a fájdalmak vegyes jeges-tüzes poklában találtam magamat.

Amiről ezt-azt korábban megpróbáltam már leírni.

Megörökíteni az ajándékba kapott, ma záródó tíz esztendőt. Meg- és túlélve mindazt, amit akár csodának is nevezhetnék – mivel valóban csodának tűnik...

Amit ez a tíz év adott, s amit belőle sikerült leírnom: a meg- s megújuló időt- len sé get dokumentálja, s teszi hihetővé!

Legalább ezeroldalni írás: vers és próza, s hogy méltó voltam – lettem – erre a haladékra.

S ha még maradt belőle valamennyi – hát azt arra igyekszem fölhasználni, hogy átadható rendet hagyjak magam után.

Használható egységet, értelmes e g é s z e t .

A józanság hitelét és méltóságát.

– ... –

Holdtölte van!

Ilyenkor mindig Bulgakov *A Mester és Margarita* című zseniális regénye jelenik meg előttem, az a rész, ahol azt mormolja Poncius Pilátus, hogy a holdfényben nincsen nyugta, meg hogy utálja a hivatását. Mindig ezt mondja, amikor nem tud aludni, és amikor alszik, mindig ugyanazt látja: a holdsugár-ösvényt (...) és Ha-Norcival, a rabbal beszélget, mert azt állítja, valamit elfelejtett vele megvitatni, akkor régen a tavaszi Nisszán hónap tizennegyedik napján. De jaj, sohasem sikerül elindulnia a holdsugár-ösvényen... Ezután pedig »... eltűnt a csillagjós fia, Júdea ötödik helytartója, Poncius Pilátus lovag.«

A néma lovascsapat emelkedni kezdett az ezüst-ragyogású Hold irányába...

Szóval: »Minden úgy van – mondja Bulgakov –, ahogy lennie kell: erre épül a világ.«

Az előbbiekkal szemben – vagy azok után – a kert rendbetétele, előkészítése az őszi szántásra... Ami eléggé fárasztó foglalatosság. De már a nehezen túl vagyok. Ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy a felső gödörből a komposztott kitalicskáztam a kertbe. Majd szétterítem, hogy szántással a földbe kerüljön, majdani növényeinknek – táplálékul.

– ... –

Egy „tudományos”- utópisztikus filmet néztem végig a tévében, a Föld nevű bolygó jövőjéről, meg – természetesen – az emberiség „túlélési” esélyeiről.

Megtudtam, hogy kb. 250 év múlva, ami ugye egy bolygónak a valószínűsíthető „idejében” elhanyagolható, a tengerek szintje hozzávetőlegesen 50 méterrel megemelkedik, s a maradék emberi populáció „úszó városokban”, mesterséges szigetekeken lakik, – s él majd...

De..! Primitív kérdésnek tűnik: hol terem majd kenyérnek való búza, kukoricát hol legelnek majd a négylábú állatok, hol fészkelnek és költenek a madarak, meg minden egyéb hol s miként lesz, ami nélkül az emberiség aligha is létezhet...

Merthogy az is kérdés, hogy a „kevert” sós- és édesvízben a halak megmaradnak-e?

A sok millió tonna vízi élőlény szétmálló teteme ugyan mivé változtatja fuldokló bolygónkat?...

Szóval: eléggé lehangoló jövővíziót láttam, s mellé a sok „bölcsséget” az emberiség megmaradásának bizarr lehetőségéről.

Vagy így: ilyen jövőképpel szemben kinek írom ezeket a borzalmas látomásokat?!

János Jelenéseinek a végén „az új ég és az új föld” reménysége jelenik meg, nem pedig a döglötthal-szagú, ember nélküli bolygó...

Sötétség, csupa sötétség minden!

– ... –

Ide kívánczik, amolyan lezárt tényként, vagy, ha úgy tetszik valamilyen folytatásként, hogy a második világháborúban a globális statisztikák szerint kb. 60 millió ember pusztult el...

Szerintem sokkal több!

Azonban az én ítéletem nem számít.

Csak az a helyzet, hogy én láttam azokat a „hajnali halottakat”, akiket Búcs és Dunamocs között az árokpartokon földeltek el egyetlen pokrócba csavartan, s akik, meglehet, még ma is ott porladnak, és nem szerepelnek semmilyen statisztikákban...

Másfelől az is tény, hogy ezt a borzalmas veszteséget a megmaradt másfél-két milliárdos tömeg – ember! – szinte észre se vette!!!

Alig pár év kellett az emberiségnek ahhoz, hogy a veszteséget pótolja. Nagyjából egy évtized elegendő volt rá. Sőt, egy fél milliárddal gazdagodott is.

Annak ellenére, hogy 1945 után egyetlen nap se múlt el háború nélkül.

Korea, Vietnam, Afganisztán, a Közel-Kelet, majd Afrika, manapság már Kelet-Európa is egyfolytában »harcban áll«, s folyamatosan egymást öli-gyilkolja – ki nek, hogy tetszik...

A nők pedig alig győzik megszűlni az utánpótlást a m é s z á r o s o k s z á m á r a .

S a tévében megjósolt »elkerülhetetlen« globális pusztulást, vagy annak abszurditását, úgy látom, a ma élők észre se veszik...

Pedig az élet egésze áll vesztesre a Föld nevű bolygón.

– ... –

Ezekből a firkákból vagy rögtönzésekből látható, hogy folyamatosan a „megőrzendő múlt és az előkészítendő jövő között” (M. Butor) téblábolok, amolyan kéretlen prókátorként, *felhatalmazás és jogosítvány nélkül*.

Teljes kételkedő mivoltomban!

Hiszen már a lépéseim is bizonytalanok.

És meglehet, már a gondolataim is azok...

Ki merné határozottan állítani ennek az ellenkezőjét?!

Vagy azt, hogy egyetért velem?

Szóval a délutáni fénylő Nap-Úrral együtt süllyedek ama szétbomlani tűnő horizont mögé.

Mert nem a k e z d é s , hanem *a lezárás a művészet igazi teljessége!*

– ... –

Kassa, kardiológia. Meg az őszi eső, s hogy a kórház környékén nem lehet parkolni – bolondulásig érő a zűrzavar. Ennek ellenére sikerült időben feljutni a kardiológiára. Ahol, ugye kiderült, hogy *általában rendben vagyok*. A r é s z l e t e k pedig nálam már nem számítanak! Ellenőrzés fél év múlva... De – mondta Varga docensnő – ha bármikor rosszul érzem magamat, hívjam fel...Ez »természetesen« író-mivoltomból következő protekció... Nem valószínű, hogy élek – vagy visszaélek – a lehetőséggel.

– ... –

A tegnap kapott új „altatótól” ma reggelre nagyon megbetegedtem. Szédelegtem, és félig elbutult állapotomban alig találtam be a házba, minduntalan belebotlottam valamibe... Ezt lezárván, ma visszatérek az eddig használthoz.

Ahogy aztán egy kicsit összeszedtem magamat, nekiláttam a „tavalyi” gödörből kitalicskázni a megérett humuszt a kertbe – erősítendő a talaj táperejét-anyagát.

A humuszkitermelés és a kertbe való fuvarozás azonban kutyául elfárasztott... A műtéteim alatt szétmetélt izmaim forradásvonulatai mind fájni kezdtek, s így kétszer is pihenésre kényszerültem... De aztán újra kezdtem, mert „magad Uram, ha szolgád nincsen...” Később még a karalábét is fölszedtem, s lehordtam a pin-cébe.

Mert a szántás idejére elő kell készíteni a kertet.

Ez a tény jelöli abbéli szándékomat, hogy jövő tavaszig elaraszoljatok – ha közben nem visz el az Ördög, vagy nem szólít magához a Mindenség Ura!

Már ha a Mindenségnek van valamilyen Ura.

Gazdája netán...

– ... –

Minden hajnali kilátástalanság ellenére kimentem vadászni... De Felsőlánc „alatt” a síkság megtelt átláthatatlan köddel, s tudván tudva, hogy a vadászatból nem lesz semmi, csak tovább dögöttem a dűlőúton – vagy azon, amit láttam belőle... Sokéves tapasztalat, hogy ilyen időben »nem mozog« a vad, megáll valami takarásban, mondjuk egy kukoricatábla szélén, megvárja a napébredést, s csak azt követően indul el a megszokott csapásán, vagy valahová, legelni.

Amikor ezt felsoroltam magamban, befejeztem az értelmetlen kísérletet.

Na már most a kérdés ez, és ennyi: ha mindezt több évtizedes tapasztalat birtokában követtem el, akkor valami nincs rendben nálam – valahol az értelem kiismerhetetlen útvesztőiben ezen a hajnalon eltévedtem, vagy makacsságom buta csapdájába keveredtem-estem...

Mert nincs használható magyarázat egy ilyen ostobaságra... Ha csak az nem, hogy makacsul azt próbáltam igazolni magamnak, hogy még alkalmas vagyok az ilyen »hajnali akcióra.«

Azonban a valóság egy kicsit elszomorító.

Ugyanakkor már maga a kísérlet mégis csak megörökítendő... Mert, ahogy olykor Satya biztat: „Hát, papa, hány nyolcvanéves van, aki melléd állhatna?”

– ... –

A buzitai temetőben az aradi vértanúkra emlékeztünk, meg – együtt – a huszadik századi két nagy háború elveszettjeire. Emléktáblájukon – középpütt, s ez nem dicsekvés, hanem tény – az *Emlékmű* című versem egy részletét vésték a kőbe.

Vagyis én már néhány év óta jelen vagyok ebben a temetőben, majdani nyugvó-földemen.

Csend van ott fenn, és messzire látni.

– ... –

Fázom.

És ez különbözik attól, amit tél idején, a fagyos napokon megél az ember.

Nem csak kívülről, belülről is borzongok... Ami azon túl hogy, kellemetlen, olyan jelzéseket küld, amelyekkel eddig még nem találkoztam.

Na igen!

S itt be is rekesztem.

Holott lényegét megismerni, *lehet, hogy nem volna haszontalan cselekedet...*

– ... –

Szemorvosnál voltunk az aktuális vizsgálatokat abszolválni... Csupán a szemnyomás emelkedett, ami nem jó, de feltehetően azzal függ össze, hogy az egyik orvosságom egy héttel ezelőtt az utolsó cseppig elfogyott. Ugyanakkor majdnem gond nélkül vezettem az autót Kassára, oda s vissza. Délután pedig a még földben lévő póréahagymát ástam ki, és a felét meg is tisztítottam. Túl ezen, a Búcsra való utazás bonyolult volta megoldódott, már csak a pálinkafőzés marad a következő napokra. Simon Béla, a főzde tulajdonosa azt közölte, hogy ők már az előrejelzéssel január közepén tartanak... De, régi kuncsaft lévén, majd talál valamilyen »soron kívüli« megoldást.

Hát ilyen egy öregember mai hétköznapja, ha nem vigyáz magára.

– ... –

Látom s tapasztalom – na meg érzem is –, hogy kurtulnak a nappalok. S hogy mennyi f é n y hiányzik í g y ?! Arról persze sejtelmem sincs, hogy a „fényhiány” egyáltalán jelölhető-e. Lehet, hogy igen fontos tartalmakat rejt...

Bizonyosan így van! Csak az ember nem foglalkozik vele. Mert természetesnek veszi, például, hogy l á t! Azonban én már – a tegnapi meg a korábbi vizsgálatok igazolják – rosszul látok.

Ma például a Sárgadombon egy magaslesen ültem, szemben a lenyugvó nappal, s egy elefántot se tudtam volna eltalálni a céltávcsőbe bevetülő fénytől, amely szinte megvakított...

De nem emiatt jöttem haza!

Hanem, mert rosszul éreztem magamat, s igyekeznem kellett, hogy még jó látási viszonyok között hazaérjek...

Ebben a pillanatban is kutyául érzem magamat...

– ... –

Újraolvasva az előbbieket: látható, hogy *minden állítás ingatag*. Holott szükségem volna szilárd, megdönthetetlen bizonyítékokra – létezésünk értelmének alapbázisának a folytatásához.

De: *mennyit ér egy megválaszolhatatlan kérdés?!*

– ... –

A „Pipacsos Füzetbe” mindezt a 77. oldalon írom, alkonyidőn, amikor a tárgyak már hosszú árnyékot vetnek, s olyannak tűnik az egész, mintha az „égi színpad” lassú forgásába belopakodna a finálé csendje...

Gondolom, aki nem figyel rá, észre se veszi, hogy vannak pillanatok, amelyek a mindenség tektonikus változásait láthatóvá varázsolják.

Olykor daktilusok, máskor spondeusok párhuzamait, lüktetésük csodáit emelik az erdők színei-rezdülései fölé – olvasnivalónak...

– ... –

Késő este van, tiszta az ég, tele csillagokkal, ami már-már hosszabb békét ígér.

De ez csupán látszat, mert ebben a pillanatban is háborúznak valahol... S én itt bent Hemingway „*Jegyzetek a következő háborúról*” című komoly, 1935 szeptemberében írt dolgozatát olvasom: „...a következő évben már háborúzni fogunk.” S ez be is igazolódt! Mert a politikusok soha nem hallgattak az írókra, vagy, ahogy Fábry Zoltán írta, „a szellem embereire.”

Mert, mint kiderült, a háború a legnagyobb üzlet.

S végül a huszadik század elejétől mindmostanáig „a békés időszakok mindig csak fegyverszünetek voltak...”

Ezek után, úgy éjfél körül, még ezt a pár sort írtam le, hogy a kora reggeli hideg harmat ne áztassa el egészen a gondolatokat.

Tehát: Aki nyolcévesen, háborús körülmények között megússza a torokdiftériát, annak jó esély lehet elérni az 50 vagy a 70 évet is. Túl azon pedig már nem érdemes számlálni a maradék lehetőségeket – *bár-ha az ember igyekszik a jövőt leírni!*

(A z e g y k o r i r e a l i t á s: 1944-ben utolért a toroklob, vagyis a torokdiftéria... Akkor éppen német katonai alakulatok állomásoztak nálunk. Volt közöttük egy prágai származású német katonaoorvos is. Apám sebesüléséből gyógyulófélben – csuklója felett kapott két géppisztolygolyót – otthon volt, megkérte a prágai orvost, hogy segítsen rajtam. Tehette, hiszen papa Prágában katonáskodott, s az ott töltött két év alatt megtanult csehül. Amikor már alig tudtam lélegezni, fuldoklásom láttán egy bögrébe az orvos hipermangános oldatott készített, majd kettétört egy hurkapálcát, amelyre cérnával vattát erősített, azt bemártotta az oldatba, és a torkomat bekente a bíborszínű, kesernyés lével... És nemsokára újra tudtam rendesen lélegezni...

Néhány nap múlva, a nagy garami áttörést követően, a szovjet hadsereg egyetlen »nagy lökessel«, ha jól emlékszem Bécsig szorította a német sereget...

A visszavonulás vagy inkább a menekülés apokaliptikus képei olykor megjelennek előttem ma is, s magam előtt látom a „cseh–német” orvost s apámat, ahogy cseh nyelven mondanak valamit... Talán csak azt, hogy „zdar búh”, vagy hogy „naszkledanou”...

És hallani vélem olykor a robbanások nyomán keletkező dübörgést, a háztetők égbe-repülését...

Látom – visszafelé látom – a történelmet...

Mai történelmiünket!

S amit megéltem belőle: ma ugyanaz – és mégis más... Minden este és minden éjszaka. Az ébredés, a naplemente... S tudom, soha se lesz más már és soha se lesz másként.

Az ember megéli ezt, ám lényegét alig-is keresi.

Mert az is meglehet, hogy jobb n e m t u d n i.

Vagy hogy az egésznek nincs is jelentősége.

Végül arra jutottam magamban, hogy **a változás árnyalatai csak a költészet magaslatain érvényesülnek!**

– ... –

Mostanra elfogytak a kinti munkák. A kertet István szomszéd fölszántotta, s mintha a fáradságtól színét változtatta volna meg a föld! A megsötétült szántáshalmok téli nyugalomra készülnek... A hantokat a fagy szerteomlasztja, s ha megérem, tavaszra az egészet simára gereblyézem.

Vagyis akkor megint lesz dolgom odakint...

– ... –

Márkus Bélával beszéltem tegnap este telefonon, utazásunkat véglegesítve. S mivel Szilágyi Pistát a minap köszöntötték a Petőfi Múzeumban 80. születésnapján, hát megkérdeztem, hogy van Istvánunk. Béla válasza, hogy mind testileg, mind szellemileg gondok vannak...(?) Hogy egy Ady-verset olvasott fel, azt is nehezen. Ami számomra azt jelzi, hogy a „gondok” súlyosabbak, mint amit én feltételeztem... Szomorúan és aggódva írom ezeket a tényeket – vagy sejtelmeket –, mert azt jelzik, hogy elérkezett a Hollóidő... Mondhatnám: számomra is.

Pedig odakint október napja tündököl!

– ... –

Amit az ember leír, azzal már nem kell foglalkoznia.

Akár el is felejtheti az egészet!

– ... –

Fogadás az ötvenhatos forradalom emlékére Kassán a Művészetek Házában. Bubenkó Gyuri vitt be, s onnan egyenest Szepsibe autóztunk, a műkedvelő színjátszók országos seregszemléjének idei megnyitójára. Még előtte, felkértek az idei, ötvenedik Kazinczy Napokra egy előadás megtartására... Hanem Szepsiben Bárdos Gyuszi azzal állt elélem, hogy az idén kerül sor ugyancsak az ötvenedik Szenczi Molnár Albert Napok rendezvényére, amelynek első négy programját én szerveztem és nyitottam meg annak idején... Méghozzá Nagy János kisplasztikáiból válogatott kiállítással a »régik« szenci könyvtárban. Különben ez volt – ez lett Nagy János első önálló kiállítása, amit húsz évvel később az tetőzött be, hogy megmintázhatta Molnár Albert szobrát a szenciek számára... Ahogy említettem, az első négy rendezvényt én szerveztem, természetesen a Csemadok alapszervezete vezetésével együtt... Aztán a Vox Humana Színház – ma: a Kassai Thália Színház – létrehozása ide hozott a Nagyságos Fejedelem nyugvóföldjére... Annak is ötven éve lesz az idén.

Szóval ilyen két nagy esemény vár rám, amit, ha sikerül eljutnom Kassára, meg Szencre is, kellő méltósággal és emelkedettséggel illik ünneppé változtatni.

Mindkettő oda sorolható a Komáromi Jókai Napok mellé, elbonthatatlan törté-

nelmi- és kisebbségtörténeti súlyával, nemkülönben szerepével... Együtt a tavaly elindított Magyar Széppróza Napjával.

Mindezt azzal a reménnyel írom ide, hogy lesz folytatása – és, hogy lesznek akik folytatják, mindazt, aminek alapvetésében részem volt – részem lehetett öt évtizeddel ezelőtt!

– ... –

Tornagörgőre vittük az idei „cefrét”, hogy holnapra átlényegüljön *buzitai nemesterkővé*. Így holnapra kiderül, hogy „nemessé” változik-e ?!

Satya délután indult vissza Bécsbe, de Évuséknál »Veresen« megállt »kávécskázni«, ám azóta már lassan Bécsbe ér...

Mi pedig pénteken reggel Búcsra indulunk, a Monográfia ürügye alatt – együtt Márkusékkal – a könyvbemutatóra.

Az elképzelések szerint vasárnap este érünk haza – Évus lesz a fuvarosunk...

És egyáltalán nem bánám már, ha vasárnap lenne!

– ... –

Az idei szőlőtermésből 21 liter remek 52,5 fokos borpárlatot készítettek – a lugas kitett magáért!

Ami által értelme lett a munkánknak.

Közben a „búcsi program” is összeállt, s remélem az utazást is viselni tudom, bár ma a görgői oda- s visszaautózás megbetegített egy kicsit.

– ... –

A Csorba-tónál ma 20 centi hó esett, itt nálunk vad északi szál hidege jelenti: lehet, hogy lesz még néhány őszi nap, nemkülönben tél is.

Satya hívott: Bécsben is zord az idő – szél és hó...

– ... –

Azt hiszem, tudnia kell az embernek, hogy *egyszer az elfogadhatatlant is el kell fogadnia*. Ami így első olvasásra abszurd állítás, ám a tapasztalat azt jelzi, hogy amikor *ez elkövetkezik, valami véget ér, és a távolságok megszűnnek létezni*.

...Két olyan nap után írom ezt, amit szülőfalumban töltöttem, s nyolc évtized távolából láthattam – beláthattam!!! – egy pillanat alatt mindazt, ami megtörtént bennem, velem vagy általam.

Hát ebből tudom, hogy **valami véget ért, s ezt i l l i k tudomásul venni!!!**

– ... –

Használhatatlan állapotban vagyok – a „gondolkodó anyag” – alig-is működik! Járnom is egyre nehezebb, s már délután odáig jutottam, hogy használnom kell a görbe botot, biztonsági megfontolásból.

Szükségem van a belső t á m a s z t é k mellett egy k ü l s ő r e is!